PORTAL OBERT

ANY XXIV - NÚM. 86 - MARÇ DEL 2007 - REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

DIA DEL SEMINARI

18 i 19 de març de 2007

SACERDOTS, TESTIMONIS DE L'AMOR DE DÉU

CONTINGUT

PORTAL OBERT
Num. 86 - Març del 2007.

Director:
Mn. Andreu Oller Salud
Consell de redacció:
Sergio Notó
Alfonso Bravo
Pau Rodríguez Rodríguez
Fotografia:
Fernando Acosta Romero
Maquetació:
Carlos Barroso Flores
Josep Teixidó Cuenca
Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
C/ Diputació, 231
08007 BARCELONA
Tl. 93 454 16 00 - Fax 93 454 90 12
Correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es
Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. Tl.936661342
Dipòsit Legal: B-43509-86

Testimonis de l'amor de Déu, de la mà de la Verge Maria

Amb l'arribada de la festa de sant Josep, arriba la celebració del Dia del Seminari. Un cop més, però d'una manera nova i diferent cada vegada. Enguany aquesta celebració ve marcada per dos elements: la carta encíclica del papa Benet XVI *Deus Caritas est*, que es va publicar l'any passat, i la celebració del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de les diòcesis amb seu a Catalunya.

El primer element s'ha traduït en el lema del dia del seminari "Sacerdots, testimonis de l'amor de Déu." Si el nucli de la fe cristiana és que Déu és Amor, en conseqüència, el més central en una vocació sacerdotal és la d'haver descobert aquest amor i de ser-ne testimoni davant la comunitat cristiana i davant el món. Els qui han sentit aquesta crida i l'han seguida, se senten cridats a ser ja ara, en el Seminari i en la parròquia, amb els companys d'estudi i amb els familiars i amics, testimonis d'aquest Amor, el més gran que hi ha, per poder-ho ser encara amb més plenitud en el futur, quan esdevinguin preveres. La imatge del Bon Pastor, que és Crist i que, seguint-lo a ell han de reproduir els sacerdots, indica fins a quin punt arriba el testimoniatge d'aquest amor de Déu que se'ns ha comunicat en Jesucrist.

Si el primer element ens feia sentir en comunió amb l'Església estesa d'orient a occident, el segon ens fa sentir en comunió amb tots els cristians que caminem en aquesta mateixa terra nostra. La intercessió i l'empara de la Mare de Déu de Montserrat ha estat sempre molt important per a les diòcesis de Catalunya i, la devoció que se li ha tingut ha portat sempre a una revitalització de la fe alhora que a un augment de les vocacions. Per això volem també emparar-nos sota el mantell blau de la Mare de la Santa Muntanya per tal que s'envigoreixi encara més la fe del nostre poble i hi creixin les vocacions eclesials i sobretot sacerdotals, que la nostra Església necessita. La Mare de Déu avui, com en les noces de Canà, ens diu: "Feu el que Ell, Jesús, us digui". I així val la pena que ho fem: demanem vocacions, perquè se'ns en donin, busquem-les amb confiança per trobar-les, truquem al cor dels joves i segur que els obriran.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR

Façana principal del Seminari

RECESSOS

POBRESA, CASTEDAT I OBEDIÈNCIA

Recés a Caldes de Montbui

Pobresa, castedat i obediència, heus aquí el que tradicionalment se n'ha dit consells evangèlics. Són els tres vots que professen els religiosos.

Arran del Concili Vaticà II i d'estudis bíblics posteriors, sobre tot del religiós P. Tillard, o.p., es diu que no cal distingir entre preceptes i consells evangèlics, perquè la vida cristiana és una crida radical a la santedat i tothom hi ha de tendir. Podem dir que són preceptes evangèlics els fins ara anomenats consells i molts altres com ho són, a partir de la caritat, tot el que forneix l'espiritualitat evangèlica.

Ara bé, cal tenir en compte que el cristià desenvolupa la seva vida en unes circumstàncies concretes. Per això, parlar al prevere diocesà de pobresa, castedat i obediència no és envair el camp propi dels religiosos, és parlar d'un terreny que pertany a tot cristià.

Un monjo, un religiós viurà els vots segons el carisma del seu orde o congregació.

El prevere diocesà es compromet a viure la Caritat Pastoral des del dia de l'ordenació i per això, el Bisbe li preguntarà abans de la imposició de mans si està disposat a obeir, a viure el celibat i a estar desprès dels bens materials.

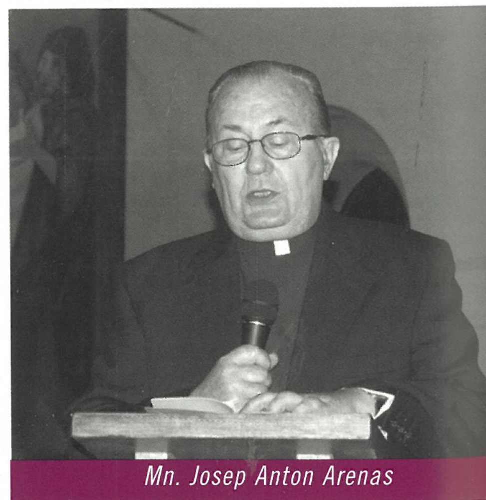
La Presbiterorum Ordinis (cap. III, 15 i ss.) diu que convé al prevere cercar la voluntat de Déu i procurar la comunió jeràrquica amb tot el cos de l'Església amb l'obediència i amb maduresa de llibertat.

Pel que fa al celibat, parla "que és molt adient a la vida del prevere i que subratlla la conveniència d'un estat que fa brillar la total consagració a Déu i a les ànimes". Recomana també una vida sòbria, fent vida en el món sense ser del món. Els preveres són convidats a viure la pobresa voluntària i allunyar de les seves pertinences la vanitat i disposar els seu béns de tal manera que la seva persona no resulti inaccessible als humils.

En vistes a la formació espiritual, els recessos mensuals d'enguany en el nostre Seminari han tractat sobre aquests preceptes evangèlics. Partint de l'amor de Crist i de la vigilància, virtut fonamental pel seguiment de Jesucrist, s'ha meditat sobre l'obediència, la pobresa i la castedat.

Aprofundint en aquests temes, els seminaristes es preparen per a ser cridats pel Bisbe per unir-se a Crist i consagrar-se a Déu per la Salvació dels homes, segons el Ritual de l'Ordenació de Preveres.

Mn. Josep A. Arenas i Sampera
DIRECTOR ESPIRITUAL

Mn. Josep Anton Arenas

CRÒNICA

DESEMBRE

Dia 3: Ordenació presbiteral a la Catedral de Barcelona de Mn. David Álvarez, Mn. Ferran Blasco i Mn. Miquel Àngel Gómez.

Dia 4: Eucaristia presidida per Mn. David Álvarez a la capella del Seminari Major.

Dia 6: Excursió al Puigmal i Núria.

Dia 7: Recés espiritual al Seminari. A la nit, vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mercè.

Dia 8: Solemnitat de la Immaculada Concepció: Laudes a sant Sever amb el capítol de canonges, presidides per Mn. Arenas i, missa a la Catedral de Barcelona presidida per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach.

Dia 12: Participació dels membres de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana a les vespres i Eucaristia del Seminari.

Dia 13: Visita del cardenal Martino i presentació del Compendi de Doctrina Social de l'Església.

Dia 14: Celebració comunitària del sagrament de la penitència.

Dia 17: Ordenació diaconal a la parròquia de St. Cristòfol de Premià de Mar d'en Bruno Bérchez i n'Alfred Sabaté.

Dia 19: Jornada de Teologia: "Diàleg fe i raó". Concert del Messies de Haendel al Palau de la Música.

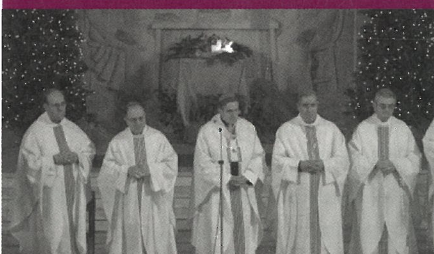
Dia 20: Eucaristia presidida per Mn. Ferran Blasco a la capella del Seminari Major.

Dia 22: Aniversari d'ordenació presbiteral de Mn. Josep Mª Turull. Trobada de Nadal dels seminaristes de Sant Feliu amb el bisbe Agustí Cortés. Celebració de final de trimestre al Seminari

Dia 24: Celebració del 50è aniversari de ordenació sacerdotal de Mn. Raventós a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

Els bisbes de la Província eclesiàstica

Cel·lebració de la Eucaristia

GENER

Dia 4: Trobada del Seminari major i menor de Barcelona a Montserrat.

Dia 5: Trobada dels preveres de la província eclesiàstica de Barcelona.

Dia 8: Represa de les classes.

Dia 11: Presentació del Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica, a càrrec del bisbe Xavier Salinas.

Dia 17: Memorial 100 anys de Dietrich Bonhoeffer. Eucaristia presidida per Mn. Francesc Raventós.

Dia 18: Inici de la setmana de pregària per la unitat dels cristians Pregària ecumènica a la Catedral de Barcelona

Dia 20: Trasllat de les despulles i benedicció del sepulcre del servent de Déu Joan Roig i Diggle a la parròquia de sant Pere del Masnou. Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Dia 24: Eucaristia presidida per Mn. Miquel Àngel Gómez a la capella del Seminari Major.

Dia 25: Fi de la setmana de la pregària per la unitat dels cristians. Escola de pregària a la Catedral de Barcelona.

Dia 26: Final de les classes del primer semestre.

Dia 27: Espai vocacional.

Dia 28: Ordenació diaconal d'en Jordi Tres i en Francesc Tirado a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir,de Sant Vicenç dels Horts.

Dia 31: Reunió dels rectors de les parròquies on col·laboren els seminaristes de 4rt i 5è de Teologia.

Trobada a Montserrat

Nadal a les aules

Aniversari d'ordenació del nostre rector

La castanyada a la facultat

CRÒNICA

FEBRER

Dia 2: Presentació del Senyor. Eucaristia amb processó de les candeles.
Dia 6: Reunió dels rectors de les parròquies on col·laboren els seminaristes de 1r i 2òn
Dia 7: Reunió dels rectors de les parròquies amb seminaristes en etapa pastoral.
Dies 9-10: Recés espiritual a Caldes de Montbui.
Dia 11: Ordenació presbiteral de Mn. Juan Antonio Vargas i Mn. Antonio Vegara a la Església Catedral de Sant Feliu de Llobregat.
Dia 12: Solemnitat de Santa Eulàlia. Inici del 2òn semestre acadèmic.
Dia 13: Eucaristia presidida per Mn. Juan Antonio Vargas a la capella del Seminari Major.
Dia 14: Reunió dels rectors de les parròquies amb seminaristes de 3er i 1er, 2òn i 3er de la comunitat de Sant Josep de la Muntanya. Admissió als ordes sagrats presidida pel bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés.
Dia 21: Reflexió quaresmal a càrrec del rector del Seminari, Mn. Josep Mª Turull. Celebració litúrgica del dimecres de cendra.
Dia 22: Escola de pregària a la Catedral de Barcelona.
Dia 24: Espai vocacional
Dia 28: Qüestions d'actualitat: "Climent, bisbe de Barcelona" a càrrec de Mn. Ramon Corts.

Cardenal Martino

AGENDA

MARÇ

Dia 17 de març: Jornada de Portes Obertes del Seminari de Barcelona: trobada i dinar amb els pares dels seminaristes, espais per a infants i joves, eucaristia i vetlla de pregària amb exposició del Santíssim, concert i refrigeri.
Dia 18 de març: Ordenació diaconal de'n Carles de la Fuente, en Joan Muñoz i en Gabriel Carrió, a la capella del Seminari.
Dia 19 de març: Sant Josep, dia del Seminari: campionat de futbol entre els seminaris Barcelona-Sant Feliu, Interdiocesà i Terrasa, tarda lúdica i Eucaristia en la que hi participaran els tres seminaris.

ABRIL

Dia 30 a 2 d'abril: Recés de Setmana Santa a Prats de Cerdanya
Dia 3 d'abril: Missa crismal al bisbat de Barcelona.
Dia 4 d'abril: Missa crismal al bisbat de Sant Feliu.
Dia 21 d'abril: Trobada d'escolans al Seminari Conciliar de Barcelona.

Pregària ecumènica a la Catedral de Barcelona

EL DISCURS DE BENET XVI A RATISBONA

EL DIÀLEG FE - RAÓ

Durant la conferència

El passat dia 9 de setembre de 2006, el Papa Benet XVI, durant el seu viatge pastoral a Alemanya, va pronunciar el discurs *Fe, raó i Universitat,* a la Universitat de Regensburg (Ratisbona), on ell mateix havia estat professor. El discurs va suscitar molta polèmica, sobretot en relació al món musulmà, degut a l'ara famosa citació de l'emperador bizantí Manel II Paleòleg. El Papa però, va cridar l'atenció sobre l'ús de la raó per part dels creients, i va prevenir-ne la seva utilització reductiva, fruit de la modernitat, sobretot representada en el cientificisme. Això ho féu tot defensant les arrels hel·lèniques presents en el cristianisme, i plantejant bases racionals per al diàleg interreligiós.

> Defensant les arrels hel·lèniques presents en el cristianisme

Tot partint d'aquest discurs, i amb la finalitat de reflexionar sobre el diàleg fe-raó, es va celebrar una jornada d'estudi al Seminari Conciliar, organitzada per les Facultats de Filosofia i Teologia, i amb la participació d'altres centres associats. Coordinada pel Dr. Salvador Pié, va ser presidida pels Arquebisbes de Barcelona i Tarragona.

Durant la primera part, es van realitzar diverses ponències, referents al discurs del Papa i al plantejament de la qüestió fe-raó en el Judaisme i l'Islam. El punt principal va ser la conferència del Dr. Elmar Salman, de la Universitat Gregoriana de Roma, titulat *El rerafons afectiu – espiritual – "irracional" de les raons per creure.* La segona part va consistir en una taula rodona, entorn del diàleg entre filosofia i teologia, en la qual va destacar l'aportació del Dr. Guillem Muntaner, *La filosofia, ¿ancilla sive amica theologiae?,* en la qual van participar professors d'ambdues facultats.

Aquesta jornada ens convidà a descobrir, com deia el Papa, que "actuar contra la raó està en contra de la naturalesa de Déu; cal, per això, obrir-se a l'amplitud de la raó i no negar-ne la grandesa.

Juan Ramón La Parra
2N DE FILOSOFIA

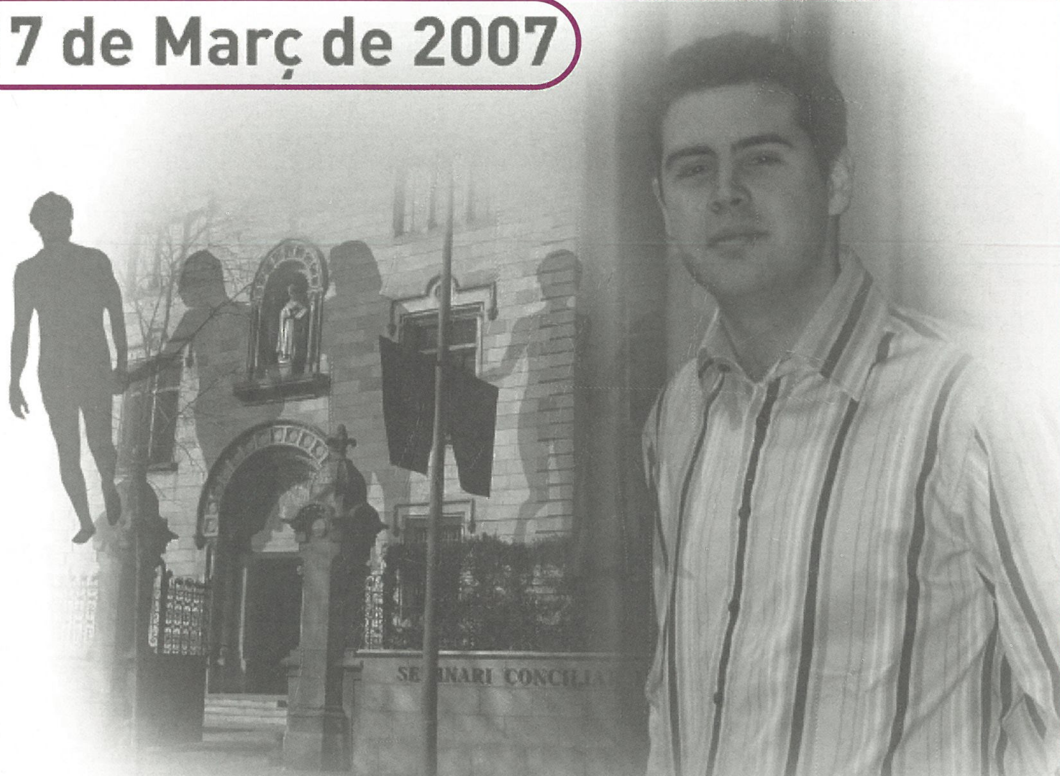

Presidència

Vine i ho veuràs!

Jornada de portes obertes

17 de Març de 2007

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

17:00 - 19:00
Visites guiades a l'edifici per part dels seminaristes
Espais per als joves i espais per als infants
20:00
Eucaristia i vetlla de pregària
21:30
Concert d'un grup de seminaristes i refrigeri

C/ de la Diputació, 231 - Tel. 93 454 16 00

Les primeres "intuïcions" de caire vocacional podrien fondre's amb la meva primera època d'escolà, encara que no va ser fins als nou anys quan d'alguna manera ho vaig fer saber als meus pares. Cada vegada que ajudava a la missa tenia consciència d'estar davant Jesús mateix, i percebia la dolça companyia i atracció de Jesús. Aquesta proximitat em va acompanyar sempre.

També des de petit, m'havien ensenyat a resar una Avemaria abans d'anar-me'n a dormir per la meva vocació. Aquest costum era i és habitual, fins ara, fins i tot en algun moment en que estava en disposició no receptiva a la possibilitat vocacional.

Els darrers anys estudiava filosofia a la Universitat de Barcelona, ajudava a la pastoral a les parròquies de Corbera del Llobregat, treballava eventualment, ajudava a la família, sempre amb la participació freqüent a la missa, pregària i converses amb el meu pare espiritual. Era des de l'Eucaristia diària on aquella dolça companyia i atracció anava intensificant-se. Però inevitablement la crida demanava esclatar en obres, en una direcció de vida que integri estudis, forma i lloc de vida, treball, interès intel·lectual, cada acció del dia. Ja no podia treballar i rebre només una gratificació econòmica, ni estudiar filosofia que no saciava la meva inquietud de vida, ni ajudar a mitges a la parròquia, ... d'alguna manera eren objectius separats que no podien complaure el veritable únic interès que sempre estava vigent al meu interior: ser possessió exclusiva de Déu i donar-me a Ell en l'Església. L'últim any de carrera vaig decidir posar els mitjans per integrar la meva vida. Tenia la convicció i clara consciència de que els sagraments eren mitjans objectius de l'acció de Déu. No sols era acció de Déu, sinó Déu mateix qui em trobava en els sagraments, especialment a la Eucaristia i a la Confessió freqüents. És curiós com al llarg del temps la meva experiència d'Eucaristia havia sofert una transformació molt gratificant. De "precepte dominical" cristià dels inicis, es va desenvolupar arribant a ser un oasis setmanal, passant per ser aigua per beure sovint, després atracció de cada dia, després el sentit del dia i de la vida. Ja no podia concebre viure sense la Vida: Jesús Eucaristia.

També la confessió freqüent em va anar transformant. Quan era nen era com un joc de nens, jo demano perdó i Tu m'ho dónes. Més endavant vaig arribar a considerar-ho com una màquina expenedora de les virtuts que em mancaven, però la confessió no em treia del damunt, a primera vista, les meves febleses tan quotidianes. També vaig pensar que era un intercanvi: el perdó era la paga de reconèixer a força d'escrúpols les meves faltes. Però, molt al contrari, vaig anar trobant, aquí també, la dolça companyia i atracció de Jesús: vaig anant descobrint la experiència de la misericòrdia de Déu, el mateix amor dolç de Jesús, poc a veure amb comprar el seu perdó, la por o la vergonya a confessar-se. L'amor de Jesús em recollia a cada confessió des de la meva feblesa i aquesta realitat em feia sentir estimat de manera habitual.

El goig de sentir-me estimat habitualment em va portar a dedicar l'estiu previ a entrar al Seminari a cercar espais de **pregària** i reflexió personal (amb dies de recessos), vaig apropar-me a l'**Església** encara més de prop, confiant les meves inquietuds al Sr Bisbe de Sant Feliu de Llobregat. El meu **pare espiritual** ja havia sabut conrear un ambient de llibertat en la relació amb Déu, molt més en el moment en què Déu començà a dirigir-me una invitació de tipus vocacional. A la meva **família** vaig rebre una experiència d'humanitat i convivència molt rica, i els meus germans m'han ajudat molt, encara que sense adonar-se'n. A la meva família vaig aprendre que la vida és per a donar-la, en especial en la figura dels meus pares.

Francisco Garcia
Tercer de Teologia

JESÚS EUCARISTIA

L'ADORACIÓ NOCTURNA: FONT DE VOCACION

La primera vegada que el Senyor em va cridar va ser en una vetlla de pregària davant del Santíssim. Després la vida em va portar per altres llocs i encara que jo volgués oblidar-me'n, el Senyor esperava pacient, deixant-me llibertat. Amb els anys vaig tornar a acariciar la idea de la vocació, i no és estrany que això fos en el marc d'un grup de l'Adoració Nocturna, i abrigat pels meus germans adoradors. Com parla el Senyor en el silenci de la nit!

Penso que és casualitat, perdó, vull dir providència, que des que sóc un cristià compromès noto l'acció del Senyor en la meva vida. Així, l'any que decideixo encaminar els meus passos vers el sacerdoci, l'estimat Papa Joan Pau II ofereix al món l'encíclica "Ecclesia de Eucaristia" recomanant vivament l'adoració fora de la missa, quelcom que coincideix precisament amb una de les directrius del Pla Pastoral Diocesà de l'Arquebisbat de Barcelona 2006-2009.

La meva vida està fortament marcada per l'experiència eucarística i penso que el primer que hem de fer amb els joves, és dir-los que preguin extensament, en el marc eucarístic o en el carisma que es trobin bé, i sobretot demanin en el silenci: ja que Déu parla en el silenci: - Senyor, què voleu que faci? Mostreu-me la vostra voluntat.

Cal també recomanar de no deixar de banda la pregària eucarística, encara que cadascú esculli pel seu tracte personal amb el Senyor camins diversos. Això és fonamental, sense una experiència personal de Crist no hi ha conversió, és necessària qualsevol tipus d'oració.

Endavant! El Senyor, l'Església i el món t'esperen.

Carlos Barba
SEGON DE TEOLOGIA

ESTADÍSTIQUES

Curs 2006-2007 (resum)

NOUS INGRESSOS	
Curs Introductori	1
Altres Cursos	2
CURSOS	
Etapa Introductòria	2
1r. Teologia	2
2n. Teologia	4
3r. Teologia	4
4t. Teologia	5
5è. Teologia	4
Etapa Pastoral (8 diaques)	19
Altres circumstàncies.	2
NOMBRE TOTAL D'ALUMNES:	

BARCELONA

JOAN ROIG TESTIMONI DE FE

A la vila es respirava un ambient de festa i de joia. Qui més qui menys, mentre s'apropava l'hora, acabava de posar a punt quelcom que encara s'havia d'acabar de preparar: assajar els cants, afinar les guitarres, buscar els diferents lectors, cuinar la xocolata... Mica en mica a la Parròquia de Sant Pere anaven arribant no només membres de la comunitat parroquial del Masnou, sinó també representants dels diversos pobles i àmbits de joventut de l'arxiprestat, i d'arreu de l'arxidiòcesi.

La data va ser el 20 de gener, i el motiu, el trasllat de les restes mortals del Servent de Déu Joan Roig i Diggle (en procés de beatificació) que fins llavors havia estat al cementiri de Santa Coloma de Gramanet. L'acte fou presidit pel Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrat pel Bisbe auxiliar, Mons. Joan Carrera, i un nombrós grup de preveres i fidels. Amb aquesta celebració la comunitat acollia les despulles d'aquest jove que, amb només 19 anys, va ser capaç de donar testimoni de la seva fe cristiana fins el martiri durant el tèrbol any 1936.

El motiu de la presència de tants joves rau en la pròpia vida d'en John (com se'l coneixia familiarment): una vida jove que parla als joves, plena d'experiència de fe i de compromís evangelitzador en la Federació de Joves Cristians de Catalunya i a la mateixa Parròquia de Sant Pere. El seu exemple i missatge continua vigent en el nostre món, 70 anys després del seu traspàs.

Durant l'Eucaristia els joves realitzaren una dinàmica davant tota la comunitat on s'expressava que recollien el reflex de la llum de Crist que transmet en Joan Roig amb la seva vida, perquè – en paraules d'ell mateix -: "és en Crist on hem de cercar la plenitud del nostre ideal, sols Ell, Mestre Diví, pot omplir la gran fretura d'amor, de vida, de llum, que anhela el cor dels joves".

En acabar la benedicció del sepulcre vam poder gaudir a la plaça de l'Església d'una xocolatada, tot compartint junts una estona de trobada una generació que l'havia conegut físicament, i una altra que n'aprèn el compromís i pren el relleu.

Miquel Álvarez Rodríguez
5È DE TEOLOGIA

SANT FELIU DEL LLOBREGAT

Santa Maria de Montserrat, mare i patrona del Bisbat de Sant Feliu

Amb molt de goig el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha acollit la gran notícia del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre tota la diòcesi.

Aquest patronatge concedit ara fa uns mesos per la Santa Seu s'emmarca plenament en l'any jubilar que, de forma especial i entranyable, s'està vivint al Santuari, a la nostra diòcesi i a tot Catalunya.

Així doncs, és un motiu per agrair la notícia d'aquest patronatge, donat que és tant popular i nombrosa la devoció a la Verge Maria sota l'advocació de Montserrat a les nostres terres.

De ben segur que la seva maternal intercessió continuarà present enmig nostre com durant tants i tants segles, han pogut sentir molts catalans i catalanes. Ara, i de forma especial, la Moreneta vetlla per la nostra jove i il·lusionada diòcesi.

També els seminaristes de Sant Feliu ens alegrem i posem als peus de la Moreneta les nostres vocacions perquè com ella, siguem cada dia més fidels, i sempre puguem comptar amb la seva empenta per superar totes les dificultats en el nostre camí vers al sacerdoci. Com a Canà, Maria ens torna a dir en aquest any jubilar montserratí i de forma especial als fidels de la diòcesi de Sant Feliu: *"Feu tot el que Ell us digui"*.

Pau Rodríguez Rodríguez
1ER FILOSOFIA

18 i 19 DE MARÇ

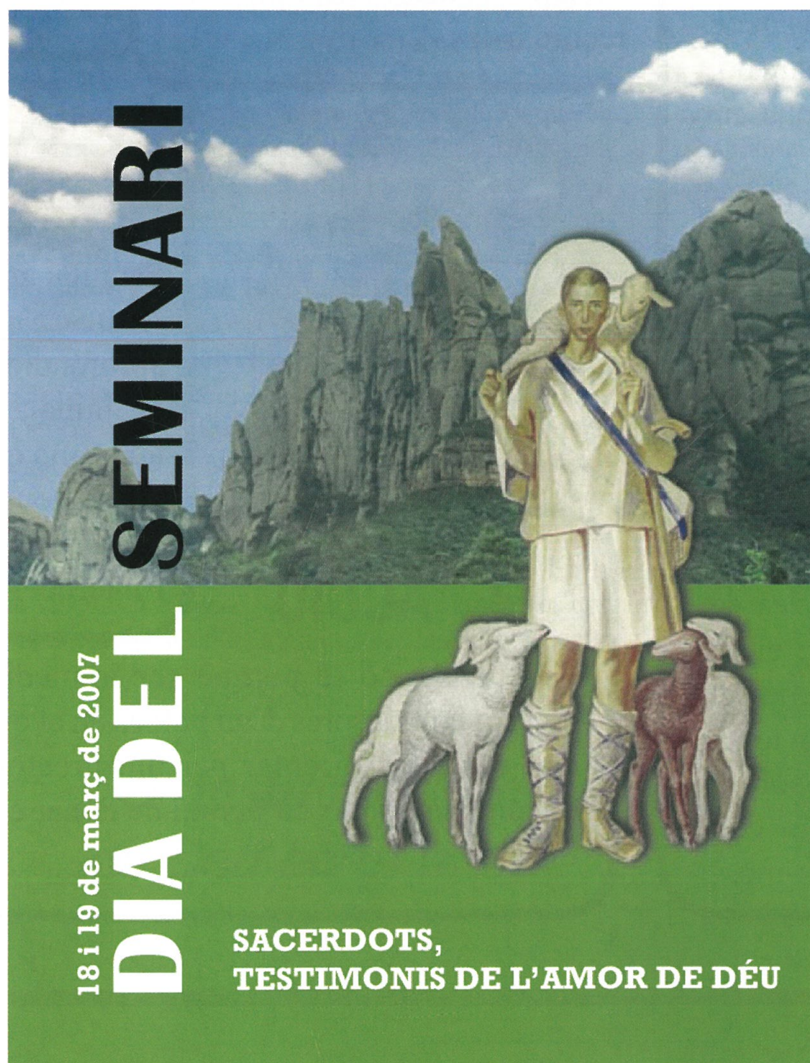
Dia del Seminari 2007

"Sacerdots, testimonis de l'Amor de Déu"

En l'inconscient col·lectiu de les persones i en l'imaginari social han aparegut i segueixen apareixent moltes interpretacions i imatges de la figura del sacerdot o prevere, fàcils d'enumerar i identificar en persones concretes i properes. En la seva varietat, és molt important intentar identificar honradament el denominador comú que de fet no falta ni hauria de faltar en cap d'ells: el transparentar i testimoniar l'amor de Déu. Aquest és el seu "caràcter" indeleble. Aquest és l'eix vocacional entorn del qual gira la vida del prevere i el seu ministeri. Ser testimoni de l'amor no és un "annex" en la vida del prevere, sinó que és el misteri més genuí i íntim de la seva vocació. I podem estar segurs de que aquesta caracterització del cridat constitueix la paraula convincent, el contingut mateix de la missió.

El prevere doncs, no viu per ell mateix, sinó que abandona en mans d'un altre el paper conductor, l'on i el vers on de la seva existència: l'Esperit de Déu. Deixa de banda el seu jo i les seves pretensions mundanes, perquè sap molt bé que només així pot trobar restes de l'amor de Déu en tot i en tots els que apareixen en el seu camí.

I tractant d'explicitar a nivell pràctic aquest testimoni de l'amor per part del prevere, Benet XVI ens diu que la paràbola del bon samarità, icona de Jesús Bon Samarità, segueix essent el criteri de comportament de l'amor i l'expressió del ser testimonis de l'amor de Déu: l'amor és la resposta a una necessitat immediata en una determinada situació: els famolencs han de ser saciats, els nus vestits, els malalts atesos... i assumint el compromís de que es continuïn després les atencions necessàries.

El prevere, com testimoni de l'amor de Déu, expressat en Jesús de Natzaret, fa el bé als homes gratuïtament, convençut de que les paraules més desinteressades i més alliberadores de la seva existència són aquelles de Jesús: "*Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer.*"(Lc 17, 10).

El prevere com a testimoni de l'amor de Déu farà visible en la vivència i l'exercici de l'amor la salvació que Crist ha merescut amb la seva mort i resurrecció: celebrant i vivint l'Eucaristia. Des del misteri pasqual de Jesús, el prevere tindrà sempre el cor penjant del somni que Déu té sobre els homes, amb l'ànsia que suposa l'haver de deixar enrere el rastre d'una obra d'amor quasi sempre inacabada i una geografia d'amor per recórrer. Escoltant això ens ressonen les paraules de Pau: "*Aquest tresor el porten en gerres de terrissa...*". Gerres de terrissa que aquí poden significar molt bé que l'amor que Déu ha posat en cadascú ha de quedar obert a tots els que vindran després perquè sols així anirà acomplint-se en tots i amb tots. Això també és ser testimoni de l'amor de Déu.

Comentari del lema:
COMISSIÓ DE SEMINARIS DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

"LLENÇA'T"

"Senyor, fes que la teva Paraula em parli"

INTRODUCCIÓ:

En aquest segon número de les pàgines vocacionals "Llença't" us proposem la lectura aprofundida d'un text vocacional: Mc 10, 17-21:

"Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué: - Perquè em dius bo? De bo, només n'hi ha un que és Déu. Ja saps els manaments: no matis, no cometis adulteri, no robis, no acusis a ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare.

Ell li va dir: Mestre, tot això ho he complert des de jove. Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

1. LECTURA

Llegir el text reposadament, en silenci, fes-te'l teu. Tingues la certesa que estàs escoltant amb atenció algú que et parla, aquest algú és Jesús. Repeteix la lectura fixant-te en aquelles paraules o expressions que t'hagin impactat més i mira de recordar-les.

2. PREGÀRIA

La vocació és resposta a una crida. Mitjançant la pregària estableixes un diàleg amb Déu. En la pregària, l'Esperit Sant afinarà la teva oïda per tal que el puguis escoltar. Adreça-li a Déu la pregunta: *Senyor, què vols que faci?*; *Senyor, quin és el lloc que tens pensat per a mi?*

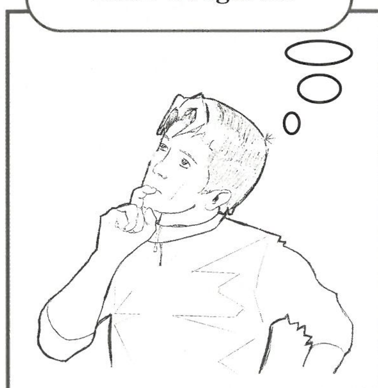

3. ESCOLTA

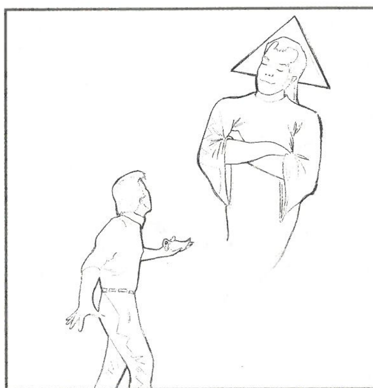
La meditació és doncs la reflexió, feta des de l'escolta de la Paraula, aplicant-la a la teva vida. Aquesta part de la lectura aprofundida que et proposem, no es limita a l'estona que meditis el text, sinó que l'has d'anar rumiant en les teves accions quotidianes, acompanyant-te de manera que t'interpel·li allò que ja has fet teu.

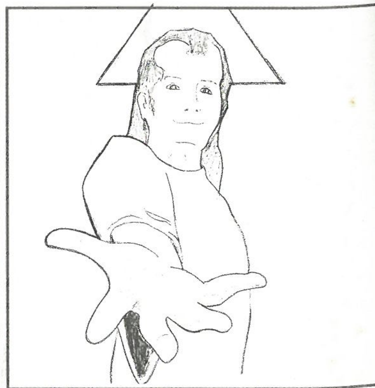
4. ACCIÓ

L'acció no té perquè ser immediata sinó que ha d'esdevenir després d'un procés en el qual és fonamental que et deixis orientar per un director espiritual, que t'acompanyi i et guiï per tal de donar els primers passos fins que et "llencis".

Entrevista Mn. Bruno Bérchez

"Deixar-se fer per Déu"

Fa pocs mesos vas ser ordenat diaca; tot i que segueixes essent el mateix, el dia de la teva ordenació es va produir quelcom important; com i en què es manifesta?
Al principi no te n'adones, el canvi el vas assimilant progressivament. El primer nivell és l'exterior: els signes, el vestit, etc., et fan sentir una mica estrany. Però hi ha nivells més profunds: adonar-te com Déu t'utilitza per fer arribar la seva Paraula a través de l'anunci de l'Evangeli, com Jesús presideix els sagraments i es val de tu per visibilitzar-los, el fet de què a través de les benediccions estàs donant a Jesús mateix, el consell mes gran que pots donar.

Vivim en una societat caracteritzada per la provisionalitat, l'avantguarda, el glamour, la manca de compromís... Dins d'aquesta globalitat presentista, ¿tu, què hi pots fer? Podem fer molt, però per sobre de tot, ser testimonis de l'amor de Déu al del món. Hem d'anar passant pel món tal i com Jesús va passar. Saber copsar la recerca de les persones que sembla que visquin en una societat buida, però el cor de l'home segueix ferit, i segueix fent-se les preguntes de sempre, que en definitiva és preguntar-se per Déu. El sacerdot no només ha d'estar al món per respondre aquestes preguntes sinó per fer que sigui Jesús qui les respongui personalment.

Jesús en el teu procés vocacional, és només un company de camí o quelcom més?
Jesús és el meu tot, aquell que dóna sentit a la meva vida i a tot el que faig. D'altra banda el perill és quan Ell no és el meu tot, i aquest centre sóc jo. La meva vida ha de ser una contínua configuració a la seva vida, ja que en Jesús em conec realment a mi mateix. Puc posar-me moltes màscares però només davant Jesús descobreixo qui és el Bruno.

Ja fa quasi set anys que vas llançar-te, segur que has passat moltes nits fosques, on has trobat l'aliment que t'ha anat nodrint?
Fonamentalment a la pregària. Sense ella no hagués pogut resistir. Reposar en el Senyor com un lloc on poder riure, plorar, donar gràcies o senzillament estar en silenci. En la Eucaristia diària, sense ella notes que et falta alguna cosa, Jesús ve cada dia per donar-te el sosteniment necessari.

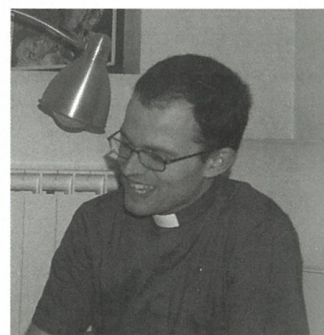
Aquest any col·labores en la formació dels seminaristes menors. Què li diries a un jove que decideixi llançar-se a seguir a Jesús?
Que no tingui por no només de llançar-se, sinó d'abandonar-se en les mans de Jesús. És fàcil pensar, durant la etapa de Seminari, que la vocació és meva, i no és així doncs la nostra vocació és de Déu. Jesús crida i Ell és el gran guia i formador. Jo li diria que es deixés fer totalment per Jesús. No he de ser el capellà que vull, sinó el capellà que Jesús vol que sigui. Abandonar-se en Jesús perquè faci meravelles.

Un desig *Mn. Bruno somriu i exclama*: ¡veure el Seminari ple de seminaristes!

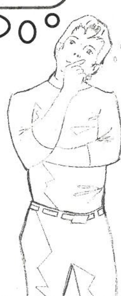
Sergio Noto
5È TEOLOGIA

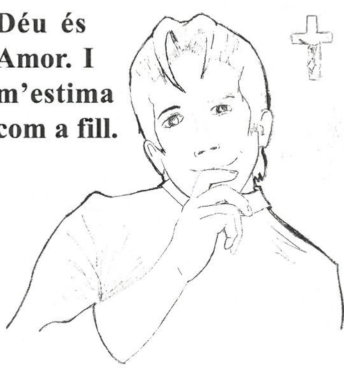

Ser testimonis de l'amor de Déu en el món

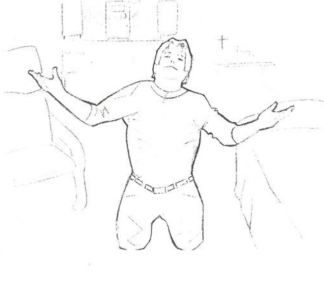

Mn. Bruno Bérchez

"LLENÇA'T"

ANEU MAR ENDINS!

S'acosta una data molt significativa i important, tant pel Seminari Menor com per escolans i escolanes, la XIV Trobada d'Escolans. Aquest any serà el dissabte 21 d'abril i tindrà lloc al Seminari Conciliar de Barcelona.

El lema d'aquesta Trobada és "Aneu Mar Endins". Per això, al cartell que hem fet, hi surten dos nois que senyalen a l'horitzó. Allà hi figura un rostre difuminat en el cel, és la cara de Jesús somrient que convida a cadascú a seguir-lo. D'aquí el lema de la trobada, com va dir Jesús als seus deixebles vora el llac de Galilea "Aneu Mar Endins!", ens ho continua dient a cadascú de nosaltres.

Aquesta trobada, per tant, es una ocasió idònia per tal de reflexionar la pròpia vocació, i en especial per donar a conèixer el Seminari a nois que expressen, d'una manera o altra, el seu desig de mantenir relació amb el Seminari Menor.

Encara que l'objectiu principal és que hi participin aquells infants que fan el servei d'ajudar al prevere en les celebracions litúrgiques, la Trobada s'obre a tots aquells altres nens i nenes estretament vinculats a les parròquies. I va dirigida a tots aquells nens i nenes que es troben en la franja d'edat que comprèn l'adolescència, encara que no hi ha una edat mínima ni màxima.

AQUEST ÉS L'HORARI PREVIST:

VINE!!!

MATÍ DE "PESCADORS"

10'30h: Arribada i acollida.

11h: Gran Joc: **ANEU MAR ENDINS!.**

13h: Celebració de l'Eucaristia.

14h: Dinar.

TARDA DE "PESCADORS"

16'30h: Hora dels adéus i comiat.

CAL TENIR EN COMPTE:

-S'ha de portar el dinar i la beguda.

-Els mossens han de portar alba i estola blanca.

Cal trucar al Seminari Menor per **inscriure's abans del 14 d'abril**

(telf. **648.181.505** cada tarda a partir de les 19h; o bé escriu a **semenor@seminaribarcelona.net**).

ENS HO PASSAREM MOLT BÉ!

ADMISSIÓ ALS ORDES SAGRATS

¿Voleu doncs, com a resposta a la crida del Senyor, continuar la vostra preparació de manera que arribeu a ser aptes per a rebre un ministeri en l'Església, per mitjà de l'Orde sagrat quan sigui el temps oportú? Amb aquesta pregunta, l'Església reconeix la meva vocació i està disposada a ordenar-me per a esdevenir un "altre Crist" al servei de la comunitat. L'admissió als Ordes és el ritus previ a l'ordenació diaconal i presbiteral. Es tracta d'un reconeixement públic de l'autenticitat de la vocació dels candidats al sacerdoci.

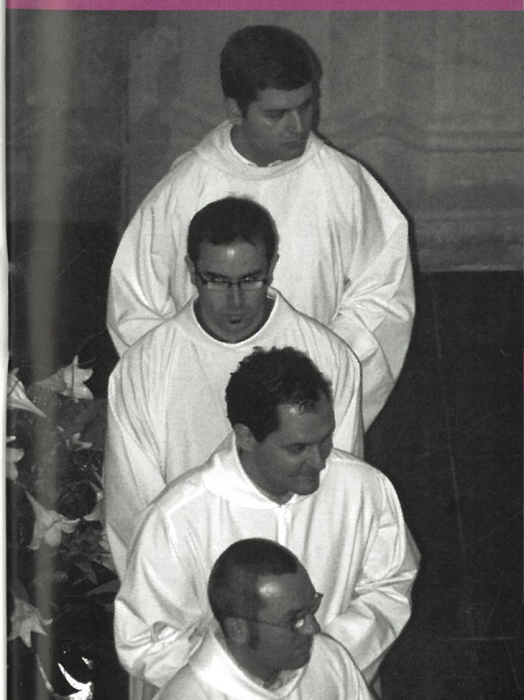
Lavatori de mans

El 14 de febrer, Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, ens va conferir l'admissió a set seminaristes: Miquel Álvarez, Gabriel Carrió, Carlos de la Fuente, Juan Muñoz, Sergio Notó, Agustí Roig i Miquel Ramón. He viscut aquesta celebració intensament, ja que crec que és molt important tenir una consciència clara de la missió a la que som cridats. Aquest ritus m'ajuda especialment a orientar la meva vida d'una manera cada vegada més definitiva vers *la consagració al culte i al servei dels germans*. Es tracta d'un pas endavant en el meu procés de cristificació.

Tot i que encara queden tres mesos per a acabar el curs, aquesta celebració sembla que clogui anticipadament els anys de formació del seminari. Es com el segell, la darrera lliçó, la síntesi de tot el seminari. Els textos de la celebració són com una catequesi mistagògica que em va fent assaborir el fu ministeri. L'admissió em vincula m estretament a Crist, m'ajuda a meves les necessitats de tots els hom i m'obre el camí per esdevenir ministre que, amb l'exemple i paraula, confirmi els seus germans la fe i els congregui per participar l'eucaristia.

Més amunt he fet esment q l'admissió és un reconeixement púb de la vocació. Per aquest motiu es davant de la comunitat, que partici activament en l'eucaristia i, en ce manera, com a testimoni jurídic l'admissió. És per això que v demanar a les nostres comunitats, tothom que llegeixi aquest article, q continuï sostenint-nos als set admes amb la seva pregària constant, per que puguem *perseverar amb fideli a la crida, adherir-nos amb am sincer a Crist sacerdot i reb dignament l'ofici apostòlic.*

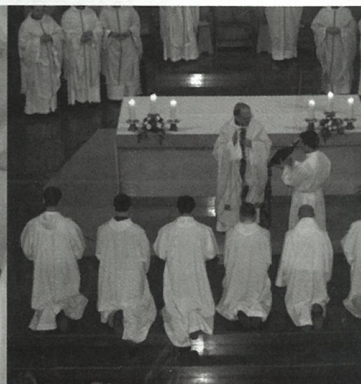
Miquel Ramón Fuent
5è Teolo

Alguns dels nous admesos

Durant l'acte penitencial

Durant la pregària de bened

Els set admesos amb el bisbe de Sant Feliu i alguns preveres més

ORDENACIONS DIACONALS

Des del desembre passat, hi ha hagut les següents ordenacions diaconals de seminaristes del nostre Seminari Conciliar de Barcelona

BRUNO I ALFRED DE BARCELONA

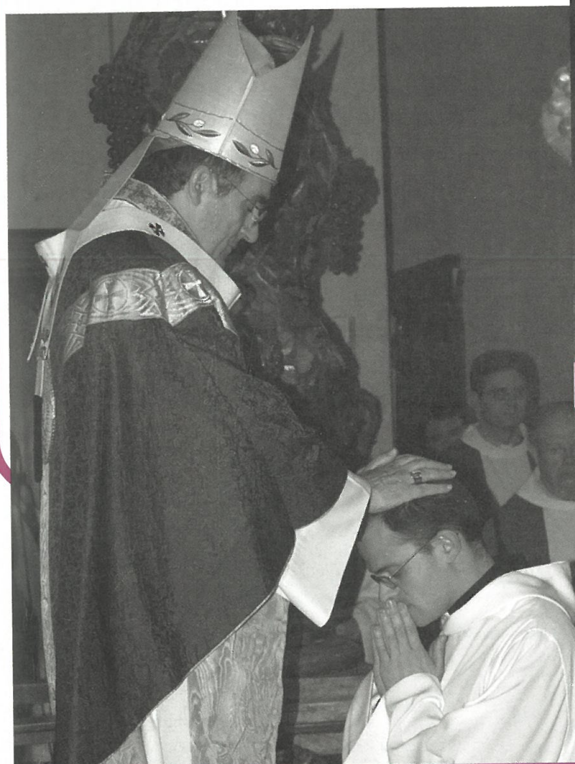
El diumenge, **17 de desembre del 2006**, a les 19 hores, van ser ordenats diaques, per l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach, els seminaristes del Bisbat de Barcelona: Alfred Sabaté Botet i Bruno Bérchez Cagigal. La celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar.

Durant la pregària d'ordenació

Durant la imposició de mans

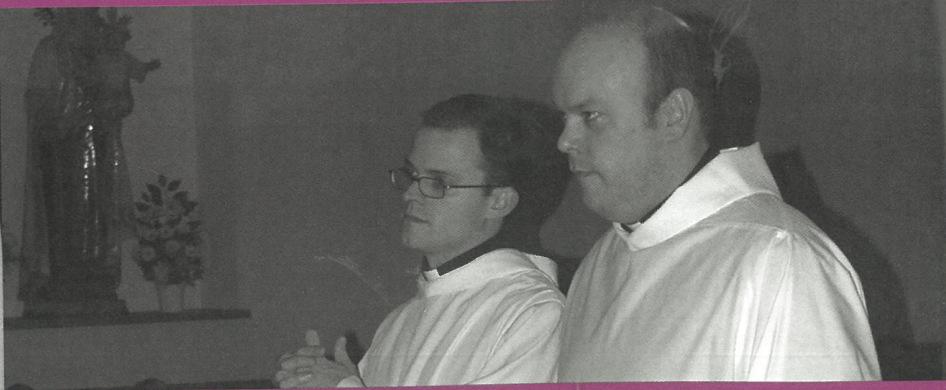
Imposició de mans a Mn. Bruno

Els nous diaques amb l'arquebisbe, el rector del Seminari i el vicari episcopal

Mn. Bruno prometent obediència a l'arquebisbe

Mn. Bruno i Mn. Alfred, nous diaques de Barcelona

JORDI I FRANCESC DE SANT FELIU

El diumenge, **28 de gener del 2007**, a les 18 hores, van ser ordenats diaques, pel bisbe Mons. Agustí Cortés Soriano, els seminaristes del Bisbat de Sant Feliu: Francesc Tirado i Lara i Jordi Tres i Bosch. La celebració va tenir lloc a l'Església parroquial de Sant Vicenç Martir, a Sant Vicenç dels Horts.

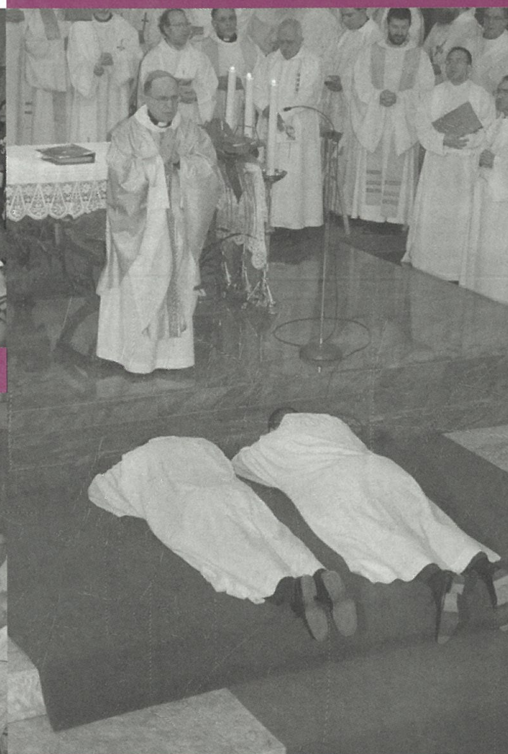
Els nous diaques amb el bisbe Agustí

Grup musical Ítaca, de la parròquia

Preparant l'altar

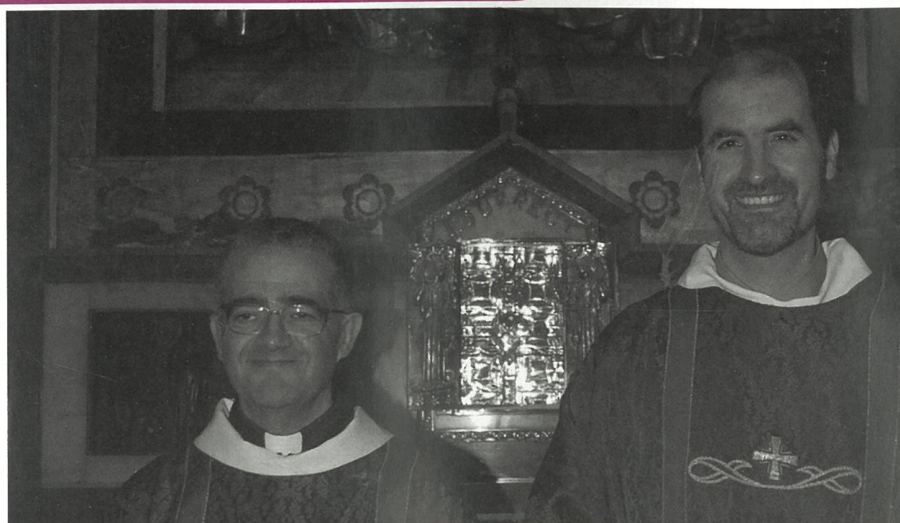
Lletania dels sants

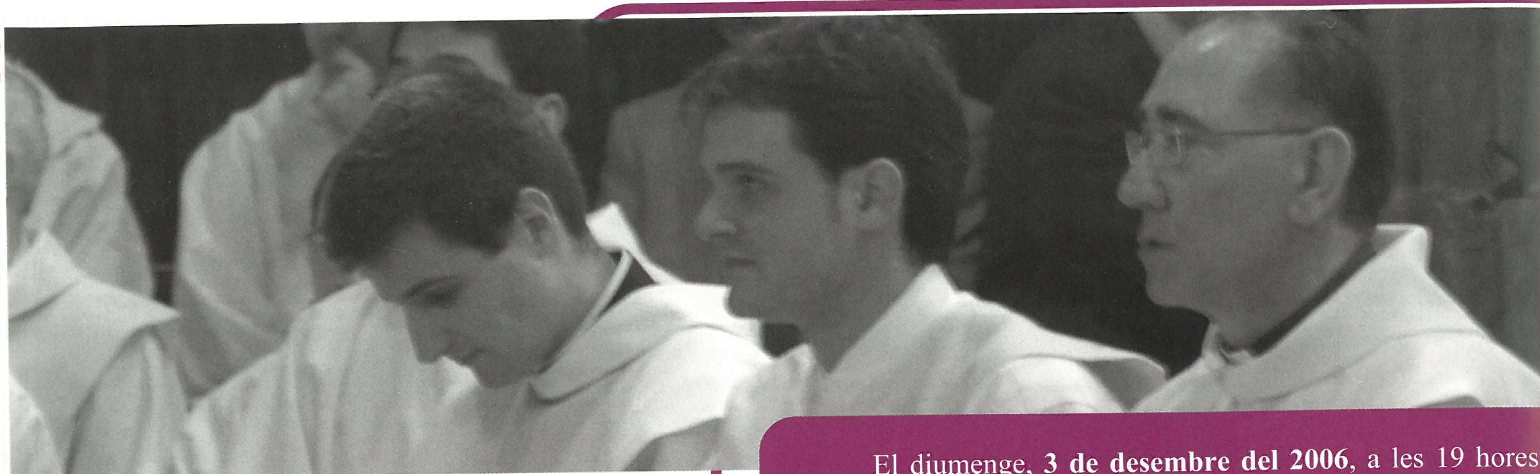
Mn. Jordi durant la imposició

JOAN I ANDREU DE TERRASA

Igualment felicitem els benvolguts companys Joan Lázaro Padrós i Andreu Rodríguez Morales, del Seminari de Terrassa que van rebre l'ordenació diaconal el passat diumenge **10 de desembre del 2006**, a les 20 hores, a la Catedral de Terrassa de mans de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe d'aquesta seu.

Mn. Andreu i Mn. Joan , nous diaques de Terrassa

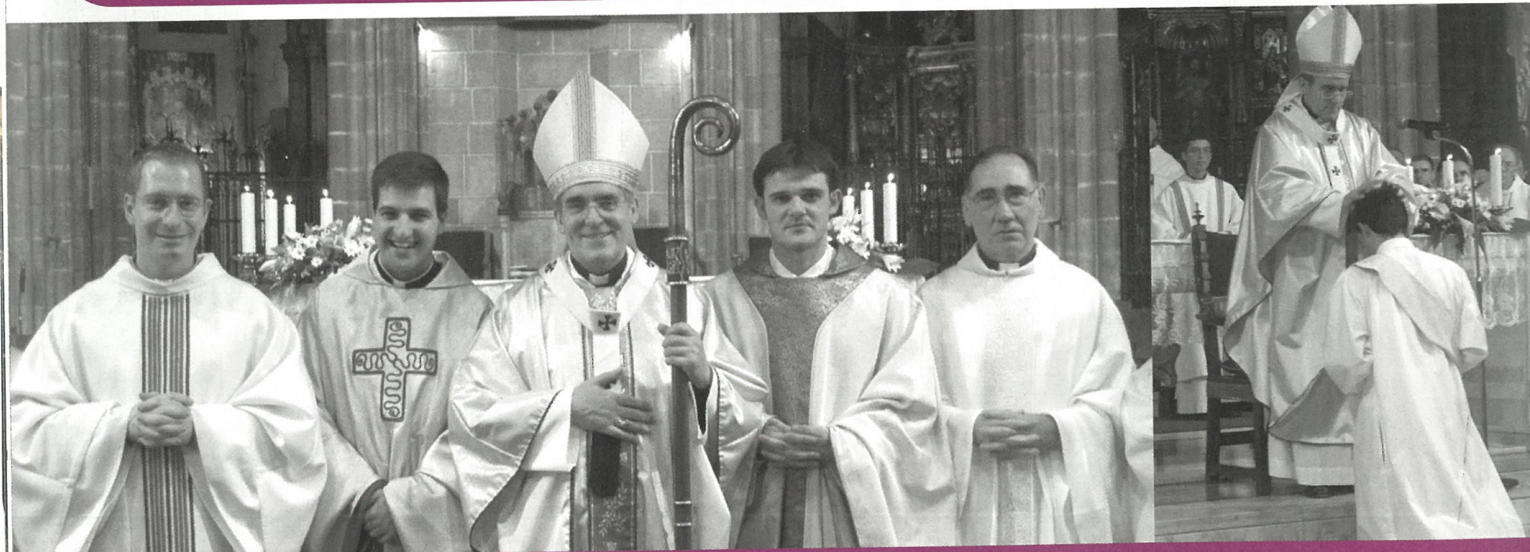

ORDENACIONS PRESBITERALS

El diumenge, **3 de desembre del 2006**, a les 19 hores, van ser ordenats de preveres, a la Catedral de Barcelona per l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach, els companys del bisbat d'aquesta seu: Mn. David Álvarez Rodríguez, Mn. Ferran Blasco i Vargas i Mn. Miquel Àngel Gómez Díez.

DAVID, FERRAN I MIQUEL ÀNGEL DE BARCELONA

Des del desembre passat, hi ha hagut les següents ordenacions presbiterals del nostre Seminari Conciliar de Barcelona:

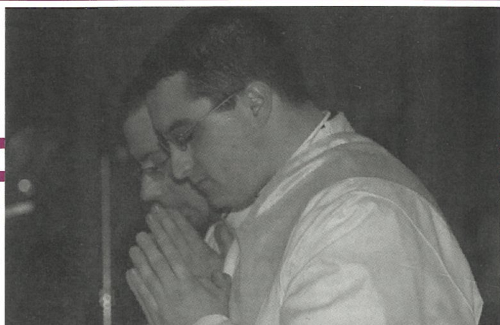

Amb l'arquebisbe i el rector del Seminari — *Imposició de mans*

Sacerdots per sempre !

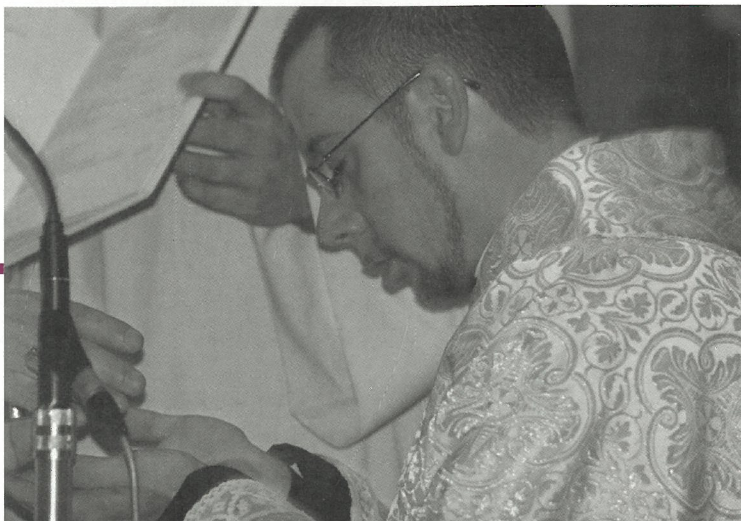
Aquest any, exactament en 15 de juny, es complirà el tercer aniversari de la creació de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. En aquest temps, Déu no ha deixat de beneir-nos i hem d'estar profundament agraïts, com li agrada dir al nostre bisbe Mons. Cortés, per *"aquesta aventura de l'Esperit"*. Entre els dons rebuts es troben les ordenacions al ministeri presbiteral. El juliol de l'any passat s'ordenava el primer prevere de la història de la diòcesi, el meu germà Mn. Antoni Fernández, i el passat dia 11 de febrer, dia de la Mare de Déu de Lourdes, ens ordenaven sacerdots a Mn. Antoni Vegara i un servidor, Mn. Juan Antonio Vargas. Us podeu imaginar el que això va suposar per nosaltres, per a les nostres comunitats i per la nostra diòcesi. Tant el presbiteri com la nau de la nostra catedral de Sant Llorenç es van quedar petits per acollir tots els qui s'alegraven i van voler participar d'aquest esdeveniment. Fent-me una mica intèrpret dels sentiments dels qui allà es trobaven, puc pensar en l'esperança dels mossens ancians que veuen com la història continua rera d'ells. I també penso en l'alegria del poble fidel que valora la figura del prevere en les seves vides com aquell pare, germà, mestre i pastor. Més encara, en aquests moments en que ja comencen a ser diverses les comunitats cristianes al

JUAN ANTONIO I ANTONI DE SANT FELIU

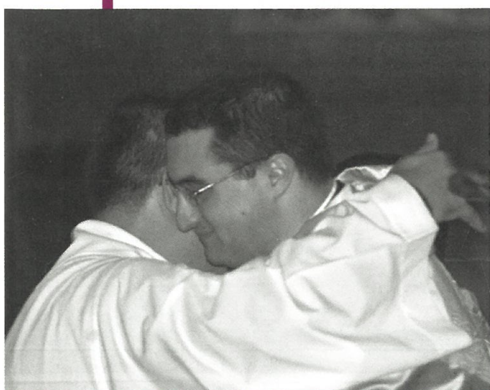

Mn. Juan Antonio Vargas

nostre bisbat, que no poden celebrar l'Eucaristia cada diumenge per manca de preveres. Per això hem d'estar en actitud de lloança i d'agraïment al Senyor pel do de les ordenacions a la nostra diòcesi i continuar amb la súplica *"a l'amo del sembrat"* de noves i abundants vocacions d'entre els joves i nens de les nostres comunitats eclesials. Al mateix temps, també hem de prendre consciència activa que hem de ser aquelles mediacions decidides perquè el do suplicat al Senyor, maduri i fructifiqui en el cor dels joves de les nostres catequesis, dels esplais, de les escoles cristianes i de les escolanies. No podem caure en l'engany del *quietisme* i esperar distrets en tantes altres ocupacions, que això surti sol. El ministeri dels preveres és essencial en l'Església i només així podrem construir aquesta porció del poble de Déu que ja fa gairebé tres anys que camina, seguint el ritme de l'Esperit.

Mn. Juan Antonio Vargas
PREVERE

Mn. Antoni Vegara

Impocició de mans

L'òscul de la pau

Durant la celebració

El bisbe Climent de Barcelona

Dr. Ramon Corts

El 28 de febrer, dins el marc de les xerrades de formació que tenim al Seminari, vam poder escoltar Mn. Ramon Corts -rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona i historiador-, que ens parlà del llegat del bisbe Josep Climent, destacant la seva història i el seu pontificat a Barcelona durant nou anys, en els quals va realitzar diverses reformes molt significatives per a la ciutat i la diòcesi, tant a nivell pastoral com intel·lectual.

Ens explicà d'una manera detallada però lleugera la seva figura, que es podria resumir d'aquesta manera: Nascut a Castelló de la Plana el 1706, morí a la mateixa ciutat el 1781. Estudià a la Universitat de València. Fou canonge magistral i rector del Seminari de València. El rei Carles III –tal i com era costum en l'època- el nomenà bisbe de Barcelona el 1766, un any abans de l'expulsió dels jesuïtes d'Espanya.

Tot seguit es va proposar fer la reforma de costums dels eclesiàstics i seglars, per lluitar contra la teologia laxista. Ell mateix realitzà visites pastorals a les parròquies de la diòcesi, cosa poc freqüent en aquella època entre els bisbes, per tal de seguir la reforma de prop. Creà una oratòria en castellà, per voluntat reial de castellanitzar l'estat i, renovà l'escola tomista. Purificà el culte del folklore religiós, com per exemple en la processó del Corpus Christi a la ciutat de Barcelona, tot traient els elements pagans i promogué la pràctica de les quaranta hores d'Exposició al Santíssim Sagrament. D'aquesta manera, acostà l'Eucaristia al poble. La seva figura com a bisbe de Barcelona deixà empremta a la ciutat comtal. En primer lloc, al marxar els jesuïtes de la ciutat, el rei li concedí el Col·legi de Betlem, a les Rambles, on traslladarà el Seminari. En segon lloc, reformà el palau episcopal; amplià la Casa de la Misericòrdia, per a l'acollida de pobres i orfes; amplià l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i féu construir la presó d'homes i, encara, prengué la iniciativa de crear un cementiri al Poble Nou. En tercer lloc, va crear per primera vegada les escoles gratuïtes per a nens i nenes. En quart lloc fundà la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona, per decret de Carles III, que volia que fos oberta a tothom. I finalment, volia que la llengua catalana no es perdés, encara que s'havia de parlar castellà, bo i obeint el rei.

Creà amb Fèlix Amat i unes quantes persones més un diccionari castellà-català-llatí. Degut a uns aldarulls per la llei de Quintes, el rei el féu traslladar a la seu episcopal de Màlaga, però ell s'hi negà. Així, el 1775 renuncià al càrrec de bisbe de Barcelona i es retirà a la seva ciutat natal. Podem copsar la importància del llegat del bisbe Josep Climent, que Mn. Corts ens explicà, donat que fou un prelat que realitzà moltes coses importants per a la nostra diòcesi, que algunes encara es mantenen avui dia.

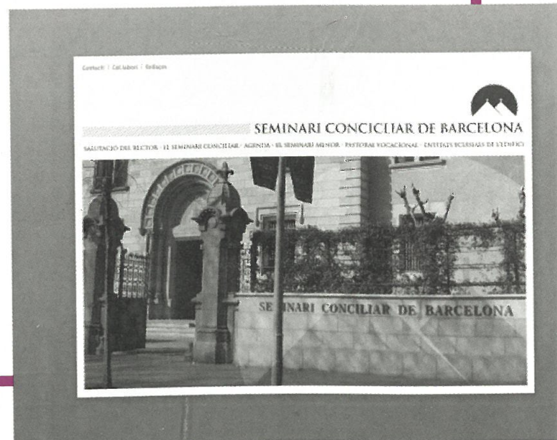
Antoni Baltanàs
3r. de Teologia

El Seminari Conciliar de Barcelona felicita el Club Natació Barcelona pel seu centenari d'història al servei de l'esport de la nostra ciutat. Per molts anys! Alhora li agraeix la col·laboració que hi ha ofert en els darrers temps

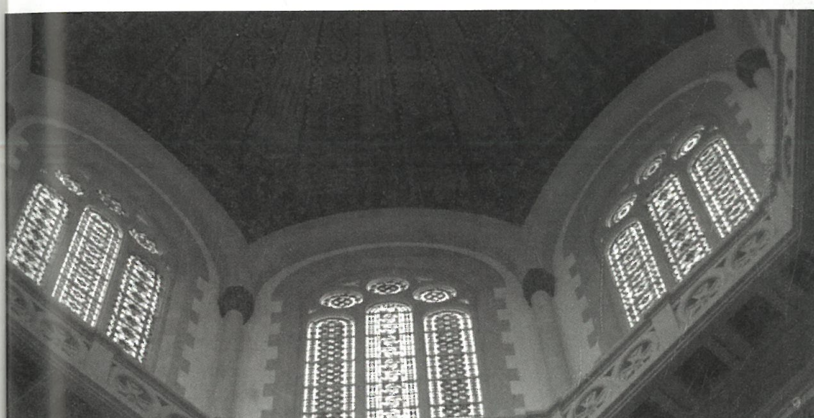
Ja podeu visitar-nos a la nostra web:
www.seminaribarcelona.net

Els vitralls i la Capella del Seminari

Si mai passes pel nostre Seminari Conciliar cap al migdia, no et descuidis d'entrar a la capella. Un espai que a primera vista pot semblar sobri, però que amaga una bellesa molt gran. Només cal que alcis els ulls i contemplis els magnífics vitralls i rosetons que tot reflectint la llum del sol, tenyeixen de multitud de colors les parets i les pintures, omplint de lluminositat i alegria la nostra pregària.

Destaquem primer de tot el cimbori. Està situat al capdamunt de la nau central i corona la capella. Té forma octogonal i a cada paret té uns finestrals acabats amb una volta de canó d'11,17 metres d'altura. Cada finestral té tres obertures allargades també acabades de forma semicircular amb tres circumferències al capdamunt. Totes les obertures estan decorades amb formes geomètriques. Hi ha tres models decoratius idèntics de finestral i circumferència, posats aleatòriament al llarg de totes les obertures del cimbori i pintats amb colors diferents. Baixant uns quant metres més avall ens trobem amb els tres rosetons del cor. Un sobre l'orgue, orientat vers la façana de l'edifici i els altres dos, simètrics a dreta i esquerra dessota del cimbori. Tots tres són idèntics en la forma: dues creus gregues iguals, una dreta i l'altra en forma d'ics, que formen una circumferència perfecta de 9 metres de perímetre. Estan decorats amb motius florals i acolorits de formes diferents tots ells. A l'absis de la capella ens trobem amb la part més interessant: cinc vitralls, estructurats a manera de semicercle amb les imatges de deu sants, dos a cadascun. Començant per la dreta ens trobem amb Sta. Maria de Socós, St. Pere Nolasc, St. Oleguer, St. Fructuós, Sta. Madrona, Sta. Eulàlia, St. Sever, St. Pacià, St. Salvador d'Horta i St. Josep Oriol.

La cúpula, recentment restaurada

A finals de 1884 l'arquitecte de l'edifici Elies Rogent va demanar al dibuixant Claudi Lorenzale els dibuixos dels sants pels quals va cobrar 100 duros, i cap al febrer de l'any següent Eudald Ramon Arroyo, el vidrier que ja havia elaborat els vitralls i rosetons de la capella, va construir i col·locar també aquests finestrons amb els sants a la seva ubicació actual. Tot i la complexitat de l'operació, en mig any es van tenir col·locats tots els vidres de la capella (des d'octubre de 1884 fins a febrer de 1885) i a partir de llavors els molts seminaristes que omplien el seminari barceloní ja van poder deixar el soterrani que els havia servit de capella fins llavors i fer les seves pregàries a la Capella Major. El preu sorprèn: tots els vitralls i la seva col·locació van costar un total de 25.697'60 pessetes. Un preu molt elevat, tenint en compte que eren tots els diners que es destinaven en un any per part de la diòcesi a la construcció del nou Seminari.

Finalment trobem dos petits vitralls a les naus laterals. A la capella del Santíssim hi descobrim un vitrall amb motius eucarístics, i a la capella del Sant Crist, on hi ha també la imatge del Beat màrtir Josep Mª Peris, en trobem un amb la palma del martiri. Ambdós vitralls són molt més moderns, fruit de la restauració de la capella de 1999. Sorprèn que el preu d'un de sol d'aquests petits vitralls supera amb escreix el preu de tots els altres vidres de la capella.

Amb motiu de petits despreniments, hem restaurat tot el cimbori amb els seus vitralls i també, el finestró esquerre de l'absis. Podem observar la restauració precisament en aquest darrer finestral, on abans hi havia els "beats" Josep Oriol i Salvador d'Horta (quan es va construir el Seminari encara eren beats, a finals del S. XIX) i que ara, restaurats, ja consten com a sants.

Agustí Roig
5È DE TEOLOGIA

Detall d'un dels vitralls restaura

CARTA D' AGRAÏMENT AL GRUP DE JOVES MÉS TREMPAT DEL MARESME...

Estimades i estimats Letícia, Irene, Clara, Maria, Bernat, Sebastià i Laia feia temps que em rondava pel cap la manera, encara que senzilla, amb què us pogués agrair tot el que feu per la parròquia, i per a mi també.

L'Eduard amb els joves a Núria

Per això us escric quatre ratlles per agrair-vos la vostra inestimable disponibilitat alegre i constant amb la parròquia i amb tothom. Com s'impregnen les parròquies de jovialitat i d'esperit de servei amb persones com vosaltres, esdevenen comunitats alegres i acollidores.

Deixeu-me fer-vos cinc cèntims. Cada divendres al vespre ens trobem. Primer preparem les catequesis i dinàmiques infantils de comunió i postcomunió dels dissabtes. A continuació fem la nostra catequesi i la revisió de temes variats (sagraments, virtuts humanes, temes de pietat, temes d'actualitat, i tot allò que se'ns va ocorrent). Tanmateix, val a dir, que de tant en tant ens concedim alguna "concessió": un pel·lícula amb crispetes, algun sopar de pizza, etc. Certament no són els darrers "estrenos", però vaja, ens donen joc per comentar la jugada i respirar un xic. Ah! per cert, el dia 2 de Març, si Déu vol, veurem *El gran silencio*, en el cine parroquial!.

Amb tot sempre trobem un pessic de temps per fer una estoneta de pregària, habitualment a la capella dels santíssim. Allí tenim el nostre encontre personal, "de tu a tu", amb Crist Sagramentat. Llavors amb l'Eucaristia dominical anem creixent i alimentant amb tota la comunitat l'Amor del Déu Tri, ple i plenificant. Allí celebrem i vivim la nostra fe per transmetre-la i testimoniar-la en els nostres llocs d'estudi i treball.

Els dissabtes, puntualment, ens trobem de nou al matí al centre parroquial per fer les catequesis amb els nens: uns vint-i-cinc *indomables*!. Són dues horetes molt entretingudes! Veritat? Uns tres quarts d'hora de catequesi a l'aula i tres quarts d'hora més de... "*marxa maraca*!": gimcanes, jocs temàtics, manualitats, obres de teatre, sortides, etc. Ah! per cert, em ve al cap la sortida al laberint d'Horta. El més curiós de tot plegat va ser que no vam aconseguir perdre'n cap en el laberint.

Sense tenir-ne prou, esporàdicament cau alguna que altra activitat "extra", dissabte sí i dissabte també...: la preparació de festes i activitats com, les de Nadal, les de les catequesis, el sopar de la fam, el "Corpus", les campanyes: de Nadal, de Mans unides, de *Càritas*, o de Guinea Equatorial, etc.

Però sens dubte, em quedo amb la darrera sortida, la del 17 i 18 de Febrer: la convivència al Santuari de la Mare de Déu de Núria amb els de Confirmació. Quina canya! (no sé vosaltres, però jo vaig gaudir com un nen en un parc d'atraccions).

El primer dia vam tenir l'esquiada amb totes les de la llei: amb neu verge enmig d'unes muntanyes i unes valls paradisíaques. Ah!, i amb ninot de neu incorporat (*by* Mercé *and* Mn. Àlex). La visita a la Mare de Déu amb posada de cap a l'olla i campanada. A la tarda a restablint-nos corporalment i espiritual, a la casa de les religioses dominiques de l'Anunciata del beat P. Coll. Allí vam tenir la celebració penitencial (sorprenentment serena i pietosa) de Quaresma amb confessions, i l'Eucaristia. Després vam passar a sopar i els jocs de taula: el *trivial* (absolutament "versionat"). I a la fi del jorn: l'examen, i bona nit!

El diumenge –" quina pencada!"- xerrada i dinàmiques sobre la Quaresma i la Santa Missa ("tot d'un sol tret"!); I abans de dinar: passejada (més pròpia d'un grup de la Inserso) pels carrers de Gombrén. Ah! això sí, sempre perseguits i acompanyats per l'inquiet objectiu de la càmera del Biel; seguidament, vermut i dinar tan exquisit en el gust com en el servei de les germanes. Cap a dos quarts de cinc de la tarda sant tornem-hi! Cap a casona que hi falta gent! (I encara els queden ganes per anar ara a Lourdes!)

En resum, família, només em vénen paraules d'agraïment a Déu pel do de la vocació que m'ha regalat, que senzillament és gràcia sobre gràcia; i per vosaltres, joves *estupendíssims* i amics autèntics, d'aquesta entranyable comunitat i vila que és Argentona! A les seves famílies i a tota la comunitat, i principalment al seu rector Mn. Àlex: Gràcies a tots!

Eduard de Ribot Martínez
4RT DE TEOLOGIA

AMICS DEL SEMINARI

ISABEL DE COLMENARES

La Sra. Isabel de Colmenares és l'actual bibliotecària de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona. És l'encarregada, juntament amb els seus col·laboradors i el seu director, de vetllar per l'actualitat d'una memòria de més de 300 anys d'història. Enguany han aconseguit un esdeveniment important que fan possible convertir els antics pergamins en comunicació virtual.

Quant de temps portes a la Biblioteca Pública Episcopal?

Vaig arribar a aquesta Biblioteca ara fa 15 any com a voluntària per catalogar llibres. Passat un temps, el Seminari em va contractar a temps parcial i més endavant van proposar-me per succeir l'anterior bibliotecària.

Durant aquest temps, com ha estat la relació de la Biblioteca amb el Seminari?

La relació sempre ha estat cordial i d'entesa, especialment els últims anys; el fet que el rector del Seminari sigui membre de l'equip directiu facilita les relacions i, des de la seva sensibiltat vers la Biblioteca fa que les comunicacions siguin bastant properes i agradables.

Una biblioteca amb tanta història, deu posseir un volum considerable de documentació bibliogràfica. Quina es la quantitat actual d'exemplars?

Actualment tenim en catàleg 500.000 exemplars, entre ells hi ha manuscrits, còdexs, incunables, gravats, etc. L'exemplar més antic es de mitjans del segle XV.

Hi ha algun tret diferencial en la relació entre aquesta biblioteca i la resta de biblioteques públiques? Creus que el fet que estigui emplaçada en l'edifici del Seminari Conciliar li dóna alguna característica rellevant?

El primer fet diferencial es remunta a l'any 1772 i ve marcat per la decisió del bisbe de Barcelona Climent que en fusionar la Biblioteca del Seminari de Montealegre amb la Biblioteca de la Companyia de Jesús, va voler que la biblioteca episcopal fos pública per facilitar l'accés a tothom, convertint-se així en la primera biblioteca pública de Catalunya. Un altre tret diferencial, es que tot i estar oberta a tothom no pertany a la xarxa de Biblioteques públiques.

La història ve marcada per la successió i l'evolució dels esdeveniments; del plomín i la tinta xinesa s'ha passat a la comunicació virtual. Recentment heu donat un pas important en la vostra història. En què consisteix aquest avenç?

La Biblioteca del Seminari juntament amb 4 biblioteques patrimonials catalanes, s'han adherit a Google, per tirar endavant el projecte de digitalització de centenars de milers de llibres de domini públic, i posar-los a disposició de milions de persones a través d'Internet. Nosaltres hi participem amb la digitalització d'aproximadament 50.000 volums del fons patrimonial.

Quins avantatges suposa aquesta fita?

La projecció mundial de la nostra Biblioteca. Impressiona pensar que podran llegir un llibre nostre, amb la mateixa facilitat, un habitant de l'Antàrtida que un estudiant del Japó. D'altra banda és un honor per nosaltres, situar-nos entre l'equip de biblioteques que formen el segon soci no anglosaxó del "Programa Google Cerca de Llibres", i trobar-nos al mateix nivell d'institucions tan prestigioses com la Universitat d'Oxford, la Biblioteca Pública de New York o la Universitat de Harvard. De totes maneres, el més important es la conservació de tot el patrimoni, un projecte inabastable per nosaltres donat l'altíssim pressupost que això implica.

Un desig per a un futur proper?

Augmentar la nostra presència a la societat civil i que això redundi en un augment de subvencions, tan necessàries, entre altres coses, per cobrir la urgent necessitat d'ampliar en número els locals destinats a hostatjar els llibres, que aquí, ¡continuen vius i actuals! ¡Ah, i que els seminaristes siguin més, per omplir encara més la biblioteca!

Moltes gràcies per la teva atenció; t'agraim la disponibilitat i l'esperit de servei que sempre has tingut amb nosaltres. L'amabilitat en el teu tracte ens facilita sovint el contacte amb els llibres necessaris per a la nostra formació. Ens comprometem a omplir-te la Biblioteca, no precisamnet de més llibres!!

Sergio Noto

DISSABTE 21 D'ABRIL

XIV Trobada d'escolans

ANEU MAR ENDINS!

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA
c/ Diputació 231, Tel. 934541600
semenor@seminaribarcelona.net
www.seminaribarcelona.net